

[Thisted Knudsen.]

her efter min opfattelse er meget små, og det vil altså i praksis sige, at vi skal kaste al vor tillid på én gang til byggeudvalget og til den højtærede undervisningsminister, som i hvert fald folketinget har at holde sig til. Vi har jo bitre erfaringer med offentligt byggeri, det har ikke været noget strålende, vi har oplevet, det har været noget, vi har måttet forklare og forsvare, når vi kom ud blandt de jævne vælgere. Alt dette tilsiger os også at vise en vis forsigtighed.

Nu nævner man et tal på 355 mill. kr. Det er jo en voldsom stigning på de 3-4 år — det ærede medlem hr. Kaj Andresen har været inde på det — og jeg ser i planen, at i 1978 skal man være færdig. Antageligvis ligger jeg og mange andre under mulde, når vi når dette år, men jeg er da også sikker på, at de 355 mill. kr., vi her står og taler om, er blevet til et betydelig større beløb, ja, måske blevet 1 milliard kr., hvad ved vi; måske vil man slå tilbage i Folketingstidende for at få at vide, hvad man sagde dengang. Det, der for os er afgørende, er, om hele den sunde fornuft, al den sparsommelighed, som vi andre i det små, i sygehusbyggeriet ude i provinsen, hvor vi følger godt med, hvor vi kender problemerne, må anvende, er sat ind ved denne opgaves løsning. Det er rigtigt, at femhundredekronesedlerne ruller på samleband ind i statskassen, og det betyder, at man måske en gang imellem ikke tager det hele så alvorligt, som man efter mit skøn skulle.

Vi advarer altså imod at være alt for optimistiske over for disse tal. Jeg kan tage en enkelt ting. Man nævner 355 mill. kr. for bygningernes vedkommende, men det er også oplyst, at det er slet ikke det beløb, hospitalet vil koste; man siger, at det, der hedder løst inventar, det, der hedder apparatur, og meget, meget andet må man henvise til fremtiden, men hvad det egentlig koster, får vi ikke noget at vide om. Jeg skal blankt erkende, at det er uhyre vanskeligt at udtale sig med sikkerhed herom. Vi andre, der bygger sygehuse, plejer at sige, at det er meget rigtigt, at vi i dag ikke kan fastlægge disse udgifter, men må vi nu ikke få at vide alligevel, for at vi kan danne os et skøn over det: hvor meget koster det i dag med de nuværende priser, hvad mener I, I skal have, hvad mener I at I kan bruge

af det gamle? Så får vi et eller andet tal frem, behæftet med mange mangler, men det giver dog et stærkere billede af, hvilke udgifter det offentlige egentlig står over for. Jeg kunne ønske, man havde gjort et forsøg, det havde i hvert fald ikke gjort noget, fordi så var billedet blevet bedre.

Det andet, jeg gerne vil sige noget om, er om boligerne. Vi har en ganske bestemt boligpolitik inden for hospitalsvæsenet. Københavns kommune bygger ikke boliger til de yngre læger, Sygehusforeningen er nødt til det på alle hospitaler uden for Københavnsområdet; der hører tjenestebolig til sådanne stillinger. Der er ikke noget oplyst om denne boligpolitik. Jeg hører til dem, der mener, at overlægerne selv må skaffe sig en bolig; overlæger er jo ikke meget i bagvagt; det er jo reservelægerne og mange andre. I bemærkningerne til lovforslaget anføres, at de udgifter, der er forbundet med dette boligbyggeri, delvis dækkes af de lejer, som de pågældende skal betale. Ja, heldigvis siger man „delvis“, for den højtærede undervisningsminister ved jo godt, at det er et meget ringe beløb, der kommer ind gennem lejerne, og at en bolig derfor er uhyre dyr.

Vi vil gerne se lidt nærmere på sagen i et udvalg. Jeg kan sige, at vi i mit parti stiller os uhyre velvilligt over for tanken; vi erkender, der må noget nyt til, men vi vil i hvert fald se, hvad det er, der skal foregå. Belært af erfaringen vil vi også vide noget mere om, hvordan man skal tilrettelægge det hele. Vi skal tage vor endelige stilling, når vi i udvalget har fået de fornødne oplysninger.

Gottschalck-Hansen: Da folketinget i juni 1958 vedtog et lovforslag, der åbnede adgang for udvidelse og ombygning af rigshospitalet, blev det ikke oplyst, hvor meget denne ændring ville beløbe sig til i kroner og øre. Det var simpelt hen heller ikke muligt på daværende tidspunkt at finde frem til det endelige udgiftstal, men det blev dog antydnet, at centralkomplekset, som var det egentlige og afgørende, kom til at koste et sted imellem 120 mill. kr. og 130 mill. kr.

Det er jo unægtelig en anden størrelsesorden, vi stilles over for i det nu foreliggende forslag. Beløbet er omtrent tredoblet, og jeg tror ikke, min profeti vil komme i strid med fakta, når jeg forudsiger, at vi ved vejs ende — altså når hospitalet er fuldt